

Oog in oog met je demonen

Ze waren er weer. Dit keer op een ánders zo doodgewone maandagavond. Er was niets speciaals te beleven, behalve dan misschien de wekelijkse kaartavond. Er gebeurde nooit iets bijzonders in ons kleine dorp, waarin iedereen elkaar bij naam kende. Mijn vrienden, die ik al kende vanaf de basisschool, waren allemaal getrouwde, hardwerkende vaders, die graag één keer in de week hun zorgen vergaten bij een spelletje kaarten onder het genot van een koud biertje, of twee of drie of...

Die hele maandag was de lucht al grijs en somber. Weinig mensen waagden zich buiten, door de ijzige wind die dwars door je kleren leek heen te blazen. Rookwolkjes, als die van een flinke E-sigaret, kwamen uit de monden van de mensen die het wél aandurfd en om naar buiten te gaan. Of misschien hadden ze geen keus. Diep in de kragen van hun jassen gedoken, snelden ze zich naar hun plek van bestemming. Vast op weg naar de warmte en bescherming van hun gezellige huizen. Het was al die tijd voelbaar dat vandaag weer zo'n dag zou worden. Een dag waarop speciale dingen zouden gebeuren.

Ik had vanaf 's morgens al een vreemd gevoel in mijn lijf, dat tintelde en kronkelde als een slang die zich een weg door een dichtbegroeid oerwoud baant. Meerdere malen liepen de rillingen in rap tempo over mijn rug en lieten kippenvel op mijn hele lichaam achter.

Na een uitbundig gevierd weekend begon ik redelijk duf aan een nieuwe werkweek, die eindeloos voor zich leek uit te strekken. Ik had er dan ook totaal geen zin in en sleepte me met moeite uit mijn warme, comfortabele bed. Met een zwaar, bonkend hoofd en wallen tot halverwege mijn wangen, verscheen ik, een beetje te laat, op mijn werk. Als inkoper voor een groot internationaal bedrijf in kantoorartikelen, moest ik altijd fris en fruitig zijn. Dat ging me vandaag helaas niet lukken.

Jerome, mijn leidinggevende, keek me nieuwsgierig, maar vooral geïrriteerd aan.

'En? Wat is jouw excuus om als een wandelend lijk veel te laat binnen te komen vallen?'

'Dat heb ik niet. Gewoon een topweekend gehad, laten we het daar op houden. Ik ben trouwens maar vijf minuten te laat,' zei ik kribbig. Hij moest me nu niet als een klein kind behandelen en me de les lezen, daar had ik echt geen behoefte aan.

'Duidelijk. Ik hoop dat het met je werk beter gaat dan met je verzopen uiterlijk. Succes.' Sarcasme droop langs zijn kin naar beneden, toen hij met ferme pas naar zijn kantoor beende.

De rest van de dag ging in een roes voorbij, net als de stevige kater die langzaam wegtrok uit mijn lichaam.

Ik had geen idee hoeveel effectieve tijd ik vandaag besteed had aan mijn werkzaamheden, maar het kon me eerlijk gezegd niets schelen. Opgelucht sloot ik mijn computer af, deed mijn stropdas los en maakte het bovenste knoopje van mijn overhemd open. Deze werkdag zat erop. Vanavond kon ik maar beter niet teveel alcohol drinken, wilde ik de volgende dag niet genadeloos op mijn donder krijgen.

Toen ik het kantoor verliet, benam de ijzige wind me de adem. Jezus, wat was het koud. Ik blies in mijn handen om me op te warmen en dook dieper weg in de kraag van mijn jas. Het hielp niet veel. Als vrijgezel kwam het regelmatig voor dat ik niet goed voor mezelf zorgde en een beroep deed op de vele restaurantjes met bezorgservice die het dorp rijk was. Zo ook vandaag. Ik belde in de auto naar de plaatselijke pizzeria en bestelde een *quattro stagioni*. Lekker vet en ongezond. Ik beloofde mezelf dat ik morgen weer een gezonde maaltijd zou klaarmaken.

Mijn maag knorde bij de gedachte aan de heerlijkheid die me bij thuiskomst te wachten stond. Ik had de rest van de dag te weinig gegeten, aangezien misselijkheid de boventoon voerde.

In de auto viel het me op dat er plaatselijke mistbanken waren en dan met name op plekken waar weinig of geen bebouwing was. Ik moest mijn aandacht erbij houden, want zo'n flard kon je onaangenaam verrassen. De rillingen, waar ik overdag ook al last van had, liepen weer over mijn rug. Toch was het niet koud in de auto. Ik had de verwarming flink opgedraaid en was zelfs een beetje rozig van de warmte. Ik lette daardoor niet goed op en toen ik mijn blik weer op de weg richtte, trapte ik razendsnel met mijn rechtervoet flink op de rem. Mijn hart bonkte in mijn keel en mijn ademhaling versnelde.

Shit, ik had ze echt niet gezien. Ze stonden opeens op de weg. Slippend kwam mijn auto net op tijd tot stilstand en het duurde even voordat mijn hartslag een normaal ritme aannam. Ik plaatste mijn trillende handen op het stuur en staarde naar het vreemde vijftal dat zo plotseling voor mijn auto was opgedoemd. Ik knipperde met mijn ogen en wreef erin om mijn blik daarna meteen weer voor me uit te richten. Ze stonden, nog net zo bewegingloos, op dezelfde plek. Ze waren wit; witte kleding, witte haren, witte gezichten. Alles was wit. Onnatuurlijk. Onheilspellend. Ze intrigeerden en beangstigden me tegelijkertijd. Ik kon niet anders dan naar ze staren. Ik wist niet hoelang dit duurde, maar voor mijn gevoel gingen er minuten voorbij. Niemand bewoog zich of zei iets.

Ondanks de behaaglijke warmte in de auto, was ik koud van binnen. Zo'n intense kou die je botten doet bevriezen en je bewust maakt van alles in je lijf. Wat moest ik doen? Wat wilden ze? Ik overwoog mijn opties. Ik kon de auto starten en het vijftal voorzichtig passeren en snel naar huis rijden, zonder achterom te kijken, óf ik kon de confrontatie aangaan door uit mijn auto te stappen en de vijf te benaderen. Na kort te hebben getwijfeld, koos ik voor het laatste. Iets in me zei dat ik met hen in gesprek moest gaan. Dat ze hier niet voor niets waren en dat ik hen hier moest tegenkomen. Ik geloofde meestal niet in dit soort zweverige toestanden. Tot nu. Het voelde voorbestemd, onvermijdelijk. Alsof alles ertoe had geleid dat ik hier op dit moment was en zij ook. Bloednerveus opende ik het portier, de vijf intussen nauwlettend in de gaten houdend. Als ze onverwachte bewegingen zouden maken, was ik weg. Ze bleven, stil als standbeelden, op dezelfde plek staan. De koude blikken verrieden niets van hun bedoelingen of plannen. Het maakte me alleen nog nerveuzer dan ik al was. Bij elke stap ging mijn hartslag omhoog, totdat ik bang was, dat het in mijn borstkas zou exploderen. Dat zou bloederige taferelen geven. Een grapje maakte me iets meer ontspannen. Een tikkeltje maar.

'Hallo?' Nauwelijks hoorbaar klonk mijn broze stem door de verder stille avond. Niets. Stilte. Het ongemakkelijke gestaar hield aan.

'Willen jullie iets van mij?' vroeg ik en deed mijn best om de trilling in mijn stem te verbergen.

De witte gedaanten, het leken eerder geesten dan echte mensen, bleven me strak aankijken en kwamen niet van hun plaats. Ze draaiden gelijktijdig hun hoofden een beetje schuin, alsof ze me aan een grondig onderzoek blootstelden. Ik voelde me naakt en onzeker onder hun onderzoekende, keurende blik. Dan keken ze me, met een ruk hun hoofden mijn kant opdraaiend, met grote, donkere ogen aan. Hun ogen waren het enige wat niet wit was en daardoor des te angstaanjagender. Een kille hand omsloot mijn hart en ik begon onbedaarlijk te beven. Ik kon er niets aan doen. Ik wilde het niet, wilde me sterker voordoen dan hoe ik me werkelijk voelde. Toen verlieten ze hun plek. Ze zweefden boven de grond en hun witte gewaden ruisten in de ijzige wind, die plots opstak en me nog meer deed rillen.

Geschrokken deinsde ik achteruit, totdat mijn achterkant tegen iets koude en hards botste. Mijn

hart zakte in mijn schoenen. Enigszins opgelucht haalde ik adem, toen ik besepte dat het gewoon mijn auto was. Ik kon nog net een hysterische lach onderdrukken.

Ze stopten nog geen meter bij me vandaan en ik kon bijna hun adem op mijn gezicht voelen. Kleine wolkjes ontsnapten uit mijn en hun monden. Het had iets ritueels. Hun emotieloze gezichten, die zo wit waren dat ze doorzichtig leken, keken me aan. Ik voelde me gehypnotiseerd. Mijn ledematen leken niet meer bij me te horen en ik werd licht in mijn hoofd. Wat gebeurde er allemaal?

De kleinste van het stel, ze waren geen van allen erg groot, kwam behoedzaam naar voren. Zijn vreemde uitdrukking betoverde me en ik kon niet anders dan hem, of was het een haar, aanstaren. Steken in mijn hoofd deden me ineenskrimpen. Au! Dat deed verdomde zeer. Na de steken volgden de tintelingen. Het prikte, alsof een grote zwerm bijen in mijn hersenen rondanste. Met beide handen greep ik in paniek mijn hoofd stevig vast in een poging het prikkelende gevoel te stoppen. 'Het is tijd om de confrontatie met je demonen uit het verleden aan te gaan.'

Ik hoorde geen stem, maar ik voelde 'm. Zijn lippen bewogen niet en er kwam geen geluid uit zijn mond.

'Wat? Hoe doe je dat?' stamelde ik. Ik wist niets anders uit te brengen. Waarom hoorde ik zijn gedachten? Zijn woorden dreunden in mijn hoofd en maakten me duizelig. Laat staan wat ze betekenden. Welke demonen uit het verleden? Waar had dit vreemde kereltje het over?

'Probeer niet te achterhalen hoe dit werkt. Ik ben me er bewust van dat dit ongemakkelijk of misschien zelfs pijnlijk voor je is. Je demonen zullen zich vanzelf aan je presenteren. Het zal straks allemaal duidelijk worden.'

O mijn god. Hij kon mijn gedachten lezen. Of werkte het net als bij mij? Voelde hij mijn gedachten in zijn hoofd? Stop met nadenken, sprak ik mezelf toe. Het had hetzelfde effect als wanneer ik niet aan een naakte vrouw mocht denken. Prompt verscheen het beeld voor mijn ogen en het schaamrood steeg naar mijn wangen. Ook dat nog. *Houd hiermee op!*

Het kereltje glimlachte, al deden zijn ogen niet mee.

'Je bent niet de eerste bij wie dit gebeurt. Trek het je niet aan. Het is heel menselijk.'

Al hoorde ik niet hoe zijn stem klonk, instinctief wist ik dat het sarcastisch bedoeld was. Ik haalde onverschillig mijn schouders op. *Whatever.*

Doordat ik het te druk had met me te schamen, had ik niet gezien dat de vier anderen me omsloten hadden. Ik zat als een rat in de val. Mijn keel werd dichtgeknepen en ademen ging moeizaam. Het leek alsof alle zuurstof binnenin de cirkel verdwenen was. Ik zette mijn borstkas zo breed mogelijk open om het beetje zuurstof binnen te laten. De omgeving draaide en even dacht ik in een draaikolk te zijn beland. De grond onder mijn voeten voelde niet meer zo stevig en ik moest echt moeite doen om mezelf staande te houden. Kon ik maar heel even gaan zitten.

De gedaanten sloten me verder in en namen zo het laatste beetje afstand dat er tussen ons was weg. Als ik mijn hand uitstak, kon ik hen aanraken. Als vanzelf kwam mijn hand omhoog en ik stak 'm voorzichtig in de richting van het kereltje dat het dichtst in mijn buurt stond. Mijn hand voelde koud en tintelde, alsof duizenden speldjes in mijn huid prikten. Ik raakte niets. Mijn hand reikte opnieuw naar het mannetje. Had ik hem gemist? Ik wist zeker dat ik dichtbij genoeg stond om hem aan te raken. Wederom ging mijn hand dwars door het kereltje heen. Ik voelde een ijzige kou die zich snel door mijn lichaam verspreidde en me letterlijk liet bevriezen. Als aan de grond genageld stond ik daar, terwijl verontrustende beelden door mijn hoofd flitsten.

Beelden uit een grijs en ver verleden doemden angstaanjagend en kolossaal als reuzen op. Een vieze smaak bleef in mijn mond achter. Dit bedoelde het kereltje met de demonen uit mijn verleden. Hoe had ik die ooit kunnen vergeten? Jaren had ik die afschuwelijke, traumatische gebeurtenis uit mijn geheugen verbannen en nu was het teruggekomen om me keihard in mijn gezicht te slaan. Gal kwam naar boven en ik slikte krampachtig om de golf braaksel tegen te houden.

Mijn vrienden en ik waren lang geleden betrokken geweest bij een vreselijk ongeluk. De schellen leken eindelijk van mijn ogen gevallen nu ik de mannetjes beter bekeek en de waarheid ruw tot me doordrong. Ik had hen eerder gezien, vijftien jaar geleden vlak voor het tragische ongeval. Het was vandaag precies vijftien jaar geleden gebeurd.

De stem drong ongevraagd en onvriendelijk binnen en deed me opnieuw ineenkrimpen.

‘Het begint eindelijk te dagen. Weet je nog, Lucas? Kun je je het meisje nog herinneren?’

Ik boog net op tijd voorover en een golf braaksel kwam kletterend voor mijn voeten op de grond terecht. Een zurige, weeïge geur drong mijn neusgaten binnen. Mijn maag, mijn hoofd, maar vooral mijn hart deden ontzettend veel pijn.

Of ik het me herinnerde? Ik wilde niets liever dan dat het nooit gebeurd was. Dat het slechts een nachtmerrie was die ik makkelijk kon vergeten. De mooie lichtbruine ogen van Sarah zou ik nooit uit mijn gedachten krijgen. De gekwetste en geschokte uitdrukking, die langzamerhand veranderde toen het leven uit haar wegvloede.

Het was net zo’n gure, sombere dag als vandaag en we waren die dag naar het bos gegaan om, stiekem, een vuurtje te stoken en te picknicken met worstjes en gebakken broodjes. Elkaar intussen sterke verhalen vertellend, kwam Sarah voorbij gefietst. Sarah was twee jaar ouder dan wij en we waren heimelijk verliefd op haar. Met haar zeventien jaren was ze al erg volwassen en veranderd in een mooie jonge vrouw.

‘Stop eens, Sarah’, had Jasper geroepen. ‘Wil je soms een worstje?’ knipoogde hij dubbelzinnig en keek ons indringend aan. Wij lachten schaapachtig en stootten elkaar onhandig aan.

Sarah reageerde niet en wilde ons snel voorbij fietsen. Jasper stond op en blokkeerde haar de weg.

Op dat moment ging alles heel snel. Voordat ik wist wat er gebeurde, waren Tom en Stefan naar Jasper gerend en hielden Sarah vast, die als een bezetene spartelde om weg te komen.

Tom hield zijn hand hardhandig op haar mond om te beletten dat ze zou schreeuwen.

Willem en ik zaten verstijfd op de omgevallen boomstam, dichtbij genoeg om het tafereel precies te kunnen volgen. We deden niets. Even later was het voorbij. Sarah lag levenloos op de grond en de drie jongens stonden erbij en keken ernaar. Jasper was de eerste die in actie kwam.

‘We begraven haar, rijden haar fiets in de vijver en we praten er nooit meer over.’ Mijn overige vrienden knikten bedremmeld en mechanisch gingen we als razenden aan het werk. De levenloze blik in Sarahs ogen achtervolgde me vanaf die dag, telkens wanneer ik de mijne dichtdeed.

Uiteindelijk vond ik een manier om deze traumatische ervaring te begraven in mijn geheugen, bedolven onder honderden andere herinneringen. Ik was het écht vergeten, tot nu. In volle hevigheid overspoelden de beelden me met de kracht van een tsunami.

‘Je kunt je demonen niet ontvluchten. Op een dag staan ze op en moet je hen het hoofd bieden. Het is tijd om je zonden op te biechten.’

De blikkerige stem dreunde in mijn hoofd. Ik liet het zakken. Pas toen hete druppels in mijn nek rolden, realiseerde ik me dat ik huilde. Met iedere traan kwam de herinnering aan het gebeurde heftiger terug. De andere gedaanten waren me inmiddels zo dicht genaderd, dat de kou niet meer tot me door kon dringen. Althans de kou van buiten. Innerlijk had ik het nulpunt bereikt.

'Goed, wat wil je dat ik doe?' Mijn stem klonk zwak en onvast. Ik voelde me kapot, verslagen en leeg.

'Dat is aan jou. Het is jouw leven. Wil je dit vreselijke geheim met je meedragen totdat je doodgaat?'

Ik schudde mijn hoofd. Ik kon niet anders dan het etterende geheim opbiechten. Al was het inmiddels vijftien jaar geleden, de ouders van Sarah verdienden de waarheid, hoe gruwelijk deze ook was. Al die tijd had ik mijn ogen gesloten en toen ik ze opende, waren de gedaanten verdwenen. Opgelost in de dichte mist. Ik keek verbijsterd om me heen en liep moeizaam en stijf vooruit om te zien waar ze gebleven waren. Was het een hallucinatie, een visioen?

Helemaal in de war stopte ik met zoeken, stapte in mijn auto en bleef een minuut of tien zitten om bij te komen.

Vervolgens apte ik in de groepsapp dat het kaartavondje niet doorging, startte de motor en reed doelbewust weg. In gedachten verzonken stuurde ik mijn auto, min of meer op de automatische piloot, richting politiebureau.

De mistbank, die uit het niets verscheen, verraste me en ik raakte gedesoriënteerd. Ik trapte op de rem, maar de banden vonden geen grip op de weg en gleden door. Het gezicht van Sarah doemde in de mist op en bleef voor de autoruit hangen. In plaats van de levenloze uitdrukking die me al jaren in mijn nachtmerries achtervolgde, glimlachte ze nu naar me. Ze knikte en ik knikte terug. Hoewel ik het ijskoud had, stroomde een warme golf door mijn lichaam. Toen mijn auto tegen de dikke boom tot stilstand kwam, werd het zwart voor mijn ogen.

Ik ontwaakte in het ziekenhuis en mocht volgens de dokters van geluk spreken dat ik het overleefd had. Dankbaar voor deze kans maakte ik schoon schip door mijn medeplichtigheid bij de politie op te biechten. Omdat het gebeurde toen we nog minderjarig waren en het inmiddels meer dan vijftien jaar geleden had plaatsgevonden, werd ik niet meer strafrechtelijk vervolgd. Het moeilijkste moment was mijn verhaal doen bij Sara's ouders. Hoewel ze diepbedroefd en furieus waren, namen ze mij niets kwalijk. Sterker nog; ze hadden medelijden met het jongetje van toen en vonden dat ik mijn 'straf' uitgezeten had.

Het contact met mijn vrienden verbrak ik en ik begon aan mijn nieuwe leven zonder de demonen uit mijn verleden.

Ook al zag ik de nevelkinderen nooit meer, ik was dankbaar voor onze ontmoeting.